

København · 22. juli 2016

Peer B. Petersen
Partner

T +45 72 27 34 45
pbp@bechbruun.com

Sagsnr. 062569-0001
pbp/pbp/anhe
Dok.nr. 15492352.1

Processkrift E

Københavns Byret
BS 31C-2382/2013

Martinus Idealfond
CVR-nr. 20033878
Mariendalsvej 94-96
2000 Frederiksberg
(advokat Martin Dahl Pedersen)

mod

Åndsvidenskabsforlaget
v/Kurt Christiansen
Limfjordsvej 29
2720 Vanløse
(advokat Peer B. Petersen)

Kosmologisk Information
CVR-nr. 12139101
Klintvej 104, Klint
4500 Nykøbing Sjælland
(advokat Peer B. Petersen)

Kosmologisk Information
v/Ruth Olsen
CVR-nr. 17398954
Klintvej 104, Klint
4500 Nykøbing Sjælland
(advokat Peer B. Petersen)

København

Langelinie Allé 35
2100 København Ø
Danmark

Aarhus

Værkmestergade 2
8000 Aarhus C
Danmark

Shanghai

Suite 1818, 18/F
No. 699 Nanjing West Road
Jing an District, Shanghai, 200041

T +45 72 27 00 00
F +45 72 27 00 27
E info@bechbruun.com

Advokatfirma
CVR-nr. 25089944
www.bechbruun.com

www.martinus-webcenter.dk
v/Søren Ingemann Larsen
Vesterled 35, st.
2100 København Ø
(advokat Peer B. Petersen)

Fonden Det Tredie Testamente /The Third Testament
Foundation
CVR-nr. 29146721
Vestre Gade 6A
2605 Brøndby
(advokat Peer B. Petersen)

og

Livets Skole i Åndsvidenskab
v/Jan Langekær
Vestre Gade 6A
2605 Brøndby
(advokat Peer B. Petersen)

* * * * *

Sagsøgers processkrift 4 afgivet efter det telefoniske retsmøde den 2. juni d.å. giver anledning til nedennævnte bemærkninger, hvilke så vidt muligt vil følge terminologien i processkrift 4.

De sagsøgte påstande og de til støtte herfor fremførte anbringender i processkrift C fastholdes i øvrigt fuldt ud.

1. Sagsøgers påstand om afvisning af de sagsøgte selvstændige påstand

Spørgsmålet om, hvorvidt sagsøger ved alene at udbyde dele af Værket i dets oprindelige uredigerede form via sagsøgers hjemmeside, uden at læseren har mulighed for at udskrive det, handler i strid med § 3, stk. 2, i fundats for Martinus Idealfond, har ikke som påstået af sagsøger været behandlet af byretten i forbindelse med forberedelsen og behandlingen af sagen under den første delhovedforhandling.

Det spørgsmål, byretten tidligere har taget stilling til, var, om sagsøgers vilkårlige forvaltning af Værket havde nogen betydning for spørgsmålet om, hvorvidt de

sagsøgte havde krænket sagsøgers ophavsret. Noget, som byretten på baggrund af den på det daværende tidspunkt foreliggende dokumentation ikke fandt var tilfældet.

Der er således ikke tale om, at byretten ved at pådømme de sagsøgtes selvstændige påstand skal tage stilling til spørgsmål, man tidligere har taget stilling til.

Som der udførligt er redegjort for i processkrift C, er den selvstændige påstand ikke for byretten relevant for selve krænkelsspørgsmålet, hvilket allerede er afgjort ved den afsagte deldom.

Den selvstændige påstand er derimod relevant i forbindelse med byrettens pådømmelse af sagsøgers sanktionspåstande, ligesom den vil være relevant under en ankesag, idet den til støtte for den selvstændige påstand i processkrift C påberåbte dokumentation ikke var byretten bekendt ved pådømmelse af krænkelsspørgsmålet.

Der er ej heller tale om, at byretten ved materielt at pådømme de sagsøgtes selvstændige påstand vil skulle omgøre den afsagte deldom.

Som det meget klart fremgår af deldommen på side 36 og 37 omhandler denne alene de sagsøgtes krænkelser af sagsøgers ophavsret.

Deldommen har således ikke taget stilling til, hvorvidt sagsøger ved sin forvaltning af Værket handler i strid med fundatsens § 3, stk. 2.

2. Sagsøgers påstand om, at sagsøgte mangler retlig interesse i pådømmelse af den selvstændige påstand

De sagsøgte er enige i, at spørgsmålet om, hvorvidt sagsøger handler i strid med fundatsen, (også) er et anliggende for fondsmyndighederne.

Som det fremgår af processkrift D under punkterne f og s, har en kreds af Martinus-interessererede da også en fortsat igangværende dialog med Erhvervsstyrelsen herom.

Dette ændrer imidlertid ikke på, at den selvstændige påstand, hvilken er nedlagt til forsvar for og legitimering af de sagsøgtes handlinger, i forbindelse med rettens pådømmelse af sagsøgers sanktions- og erstatningspåstande utvivlsomt kan bedømmes retligt, er aktuel, af konkret betydning og interesse for de sagsøgte, som følgelig også må have en retlig interesse i rettens pådømmelse heraf.

3. Sagsøgers påstand om præklusion, jf. retsplejelovens § 358, stk. 1, jf. stk. 6

De sagsøgte bestrid, at den selvstændige påstand, de hertil knyttede anbringender og den påberåbte dokumentation burde have været fremført i forbindelse med forberedelsen af den første del af sagen vedrørende krænkelsesspørgsmålet.

De sagsøgte bestrid ligeledes, at det er for sent først i forbindelse med rettens behandling af sanktionspåstandene at fremsætte den selvstændige påstand, de hertil knyttede anbringender og den påberåbte dokumentation.

Der er efter de sagsøgtes opfattelse ikke indtrådt præklusion, idet den selvstændige påstand, de hertil knyttede anbringender og den påberåbte dokumentation er fremsat rettidigt i de sagsøgtes processkrift C, blandt andet til imødegåelse af det af sagsøger i processkrift 2 i relation til sanktionspåstandene anførte. Som bekendt er det først i sagsøgers processkrift 2, den 10. december 2015, at sagsøger nedlægger konkrete sanktionspåstande.

Hertil kommer, at den selvstændige påstand, de hertil knyttede anbringender og den påberåbte dokumentation i det hele bygger på forhold, der er eller burde være sagsøger bekendt.

Sagsøger vil således ikke lide noget uforholdsmæssigt tab, ved at retten pådømmer den selvstændige påstand og i øvrigt inddrager de hertil knyttede anbringender og den påberåbte dokumentation i rettens pådømmelse af sanktionspåstandene.

4. Sagsøgers påstand om, at rettens stillingtagen til sagsøgers forvaltning i relation til det ved deldommen pådømte krænkelsesspørgsmål også skal udstrækkes til rettens pådømmelse af sanktionspåstandene

De sagsøgte forstår ikke behovet for sagsøgers noget skingre tone og anvendelse af begreber som "subtil sondring", uden "juridisk mening" og hvilende på "en fiktiv konstruktion" og det giver "ingen mening".

Faktum er, at sagsøger i maj 2013, i stedet for på baggrund af de dagældende regler i retsplejeloven at søge at få nedlagt et fagedforbud over for de sagsøgte, vælger at anlægge retssag mod de sagsøgte for påstået krænkelse af sagsøgers ophavsret, idet sagsøger i stævningen den 28. maj 2013 forbeholder sig efterfølgende tilføjelse af yderligere påstande, herunder betalingspåstande.

Under byrettens pådømmelse af krænkelsesspørgsmålet indgik som nævnt en vurdering af, hvorvidt sagsøgers vilkårlige forvaltning af Værket havde nogen betydning for spørgsmålet om, hvorvidt de sagsøgte ved deres respektive individuelle handlinger havde krænket sagsøgers ophavsret.

Denne vurdering, som ubestrideligt var baseret på den på daværende tidspunkt foreliggende dokumentation, faldt, som sagsøger anfører gentagne gange, ud til sagsøgers fordel.

Det ligger imidlertid fast,

at retten ikke har konstateret, hvorvidt sagsøgers vilkårlige forvaltning af Værket har betydning, når retten senere skal pådømme sagsøgers efterfølgende sanktionspåstande, og

at retten ej heller har vurderet, hvorvidt sagsøger ved alene at udbyde dele af Værkets i dets oprindelige uredigerede form via sagsøgers hjemmeside, uden at læseren har mulighed for at udskrive det, handler i strid med § 3, stk. 2, i fundats for Martinus Idealfond, hverken i forbindelse med pådømmelse af krænkelsesspørgsmålet afgjort ved den foreliggende deldom eller i forbindelse med den forestående pådømmelse af sagsøgers sanktionspåstande.

Sagsøgers gentagne gange udtrykte modvilje mod, at retten pådømmer de sagsøgte selvstændige påstand og herunder inddrager de til støtte herfor fremførte anbringender og den påberåbte dokumentation, er forståelig; for resultatet vil uvægerligt være, at retten må finde, at sagsøgers forvaltning af Værket ikke lever op til de ønsker og krav, Martinus autoritativt og dokumenterbart havde og krævede for eftertidens anvendelse af hans værker.

Der er således ikke – med den selvstændige påstand, de hertil knyttede anbringender og dokumentation – tale om anvendelse af hverken subtile sondringer eller fiktive konstruktioner, ligesom der ej heller er tale om, at de sagsøgte søger at løsrive behandlingen af sagsøgers vilkårlige forvaltning.

Der er derimod – som de sagsøgte ser det – tale om, at sagsøger på en næsten Erasmus Montansk måde formår at holde kikkerten for det blinde øje, når sagsøger nu gennem to processkrifter gør alle krumspring for at undlade at forholde sig til den massive dokumentation, de sagsøgte har fremlagt til underbygning af sagsøgers manglende iagttagelse af de forpligtelser og det ansvar, sagsøger som forvalter af Værket er pålagt; forpligtelser og ansvar, man fra sagsøgers side helt åbenlyst ikke hverken evner eller ønsker at opfylde og efterleve.